

Bohoslužby v Zábřehu 8.června 2014

J 20, 19-23

Milé sestry, milí bratři, evangelista Jan hned do prvního setkání vzkříšeného Ježíše s učedníky dává vše důležité, co tímto jeho vzkříšením začíná. Události Velikonoc pro učedníky znamenaly velkou tragédii, nad kterou jen bezradně mohli kroutit hlavou. Takto má dílo Ježíšovo končit? To je přeci dost podivné. Jakoby se cosi náhle pokazilo, události nabraly jiný směr a místo radosti přinesly jen smutek a veliké starosti. Ježíšova smrt nebyla jen koncem osobních vztahů s učedníky, ale znamenala zřícení světa, který si ve stínu Ježíšovy slávy učedníci budovali. Vždyť v tom světě hrál důležitou roli Ježíš a jeho dílo, kterému učedníci přihlíželi. Byl to Ježíš, kterému naslouchali, který je zaujal a kterého si vysnili jako toho, kdo to bude stále a oni půjdou za ním. A budou s ním také stále. A vše bude moc prima. Pak ale přišel kříž a všemu byl konec. Plány na budoucnost s Ježíšem vzaly za své.

Vše se změnilo první den po sobotě. Úvod je ještě takový chmurný. Připomíná i naší lidskou situaci. Učedníci mají strach, jsou proto shromážděni za zavřenými dveřmi. Těžko říct, na co vlastně čekají. Jakou plánují budoucnost? To sami nevědí. Prostě jsou jen tak bezradně spolu. Jsou jako lidé snad každé doby. Vždyť často se dokážeme my sami dostat do jejich situace. Jsme spolu, ale vlastně nevíme, co dál dělat, tápeme a situace se zdá být neřešitelná. Jak naplnit svůj čas, jak naplnit slovo Ježíšovo, které jsme tak horlivě přijali? Jakou najít cestu ve světě, který se zdá být až nepřátelským? Co dělat, když spíše vítězí strach? Jak otevřít dveře, když k tomu chybí síla? Sice jsou zavřeny ze strany od nás, ale jakoby nám cosi bránilo jimi projít. Je to situace bezvýchodná, naším lidským úsilím neřešitelná. Každý nápad, který přijde, zhatí zase určitá pochybnost, je-li reálný, je-li na něj dostatek sil, prostředků, vůle. Střet ideálu a reality dopadá většinou v neprospěch ideálu. A tak se dá jen sedět za zavřenými dveřmi a čekat, zda se nenajde dostatečně silný impuls k tomu, aby ty dveře byly otevřeny.

Pro učedníky se ten impuls našel. Ježíš po svém vzkříšení prošel bránou zavřeného hrobu a prochází i zavřenými dveřmi místa, kde jsou jeho učedníci. Jakoby stejně jako on byli v jakémsi hrobě, jehož stěny Ježíše nemohou zastavit. A tak náhle stojí mezi svými učedníky a zdraví je slovy pokoje. S Ježíšem a v Ježíši přichází do společenství učedníků pokoj. Končí tak čas nejistoty, čas nepokoje v nitru i ve vztazích, čas napětí z budoucna i jednoho ze druhého. Pokoj Ježíšův probouzí lidské nitro, aby se v něm opět našla odvaha k důvěře v Boží moc působící uprostřed tohoto světa.

První důležitou věcí, kterou smíme vyčíst z Janova svědectví, je setkání se vzkříšeným Pánem. Od tohoto setkání, které nás plní pokojem, se pak odvíjí další krok, který mají učedníci učinit. Otevírají se dveře jejich uzavřeného společenství. Poté, co se směli zaradovat z Ježíšova vzkříšení, uvádí Ježíš pozdravem pokoje učedníky k dalšímu kroku, k vyslání. Jeho vzkříšení je zlomem, kdy jeho působení bude pokračovat v díle učedníků. Ježíš dokonal na kříži dílo spásy. Zemřel za naše hříchy a byl vzkříšen, aby pro nás mohla žít naděje věčného života. Tím otevřel cestu dalšímu působení svých učedníků. Je zlomena moc smrti a tak je potřeba toto evangelium dál hlásat. Učedníci se směli stát svědky Ježíšova díla. Ne proto, aby toto dílo obdivovali a těšili se, že mohou být jeho součástí, ale proto, aby o něm dál zvěštovali všemu světu. Jako Ježíš byl poslán svým Otcem, je nyní poslán Ježíš. On sám již o svém díle mluvit nemůže. Ne proto, že by nechtěl, ne proto, že by si řekl, že už se nasloužil dost. On nepřemýšlí o svých cestách jako člověk. Jde spíše o to, že kdyby on sám svědčil o svém vzkříšení, nebyla by to záležitost víry. Je třeba, aby ve zvěstování učedníků poznal svět Boží lásku a sám došel k pokání a obrácení. Kdyby vzkříšený Ježíš najednou předstoupil, všichni by uvěřili kvůli zázraku a nikoliv kvůli nalezení Boží milosti. Ježíš tak nevstal, aby sám pokračoval, ale aby posílil v pokračování svého díla své učedníky. V Ježíši se stal Bůh člověkem, protože právě jako člověk mohl najít cestu k lidem a být jim posilou. A tak po svém vzkříšení posílá své učedníky, aby stejně jako v něm, i skrze ně přicházel Bůh k člověku, stával se jedním z těch, které přichází pozvat k nápravě toho, co lidský hřích porušil.

Poslání učedníků je tak logickým pokračováním Ježíšova díla. Toto dílo ale není dílem dokonalého lidského ducha. Ježíš nebyl geniální lidský myslitel. Byl syn Boží a právě v pokoře před Bohem konal své dílo. Zvěst spásy přinášel, protože v něm jednal sám Bůh. A takto bude jednat i skrze své učedníky. Dává jim dar Ducha svatého. Tak to zaslíbil, a takto budou mít učedníci sílu k tomu, aby šli ve stopách Ježíšových a přinášeli světu slovo spásy a záchrany. To je další krok dění následujícím po Ježíšově vzkříšení. Dává se poznat, dává člověku svůj pokoj a posílá ho na cestu služby. Nenechává však člověka samotného, ale dává mu také svatého Ducha, protože právě tento Duch je síla, která mění lidské myšlení, vede k poznání, že nikoliv dokonalostí svého života, ale přijetím Božího Ducha se z nás stává nové stvoření, otevírá se cesta zpět k Bohu. Na cestě služby tak smíme být posíleni, neboť víme, že zde nejsme sami za sebe, ale jsme tu kvůli Ježíši, jsme tu vlastně stále s ním a můžeme tak stále očekávat jeho pomoc. Nejsme ve službě bezbranní, ale máme se čeho držet. Náš duch strachu je nahrazen Božím Duchem odvahy.

Přijetí Ducha svatého ale není jen záležitost taková čestná, nebo slavnostní. Není to jen posílení naší služby. Je to také odpovědnost. To zdůrazňuje Ježíš slovy o odpuštění či neodpuštění hříchů. Jsou to slova, kterých by se člověk až zalekl. Vždyť Ježíš učedníkům dává do rukou něco, co by mělo být záležitostí Boží. Odpouštět či neodpouštět hříchy snad může jen Bůh. Jak tomu tedy máme rozumět? Vždyť to vypadá, jakoby to odpuštění Boží bylo vázáno naším rozhodnutím. Nicméně nesmíme to brát až tak naším člověčím pohledem. Odpuštění či

neodpuštění není moc daná do našich rukou pro náš dobrý morální charakter. Není to pravomoc soudu. Je to spíše ta zodpovědnost. Důležitá je zde ona spojitost mezi onou mocí a darem Ducha. To se od sebe nedá oddělit. Proto tato slova berme jako sdělení skutečnosti, že naplnění Duchem jsme jeho nástroji a tak skrze nás Bůh jedná i v otázce odpuštění hříchů. Dostává se nám určitá autorita, která je odvozena od napojení na Krista. Vždyť si vzpomeňme, jak to bylo, když uzdravil toho ochrnutého seslaného střechou. Řekl mu, že se mu odpouštějí hříchy. Farizeové reptali že na něco takového nemá vůbec právo, on ale zmínil, že tato moc je mu dána. Proto skrze Ducha svatého přichází i k nám.

Co to znamená prakticky? Jak se to v našem jednání projeví? Předně by nás to nemělo vést k pýše a samolibosti. Spíše tím více musíme usilovat o moudrost Ducha. Tím, jak jednáme, tím, co hlásáme, otvíráme či zavíráme bránu Božího království i dalším lidem. Už jen tím, že smíme zvěstovat odpuštění, tak přinášíme vysvobození, případně soud. Představujeme Boží tvář našemu světu. Podle toho, jak ji ukážeme, také způsobíme, zda svět bude činit pokání a bude mu moci být odpuštěno, či nikoliv. Jinou možnost než naše zvěstování svět k přijetí slova milosti nemá. Evangelium nejde do světa jinou cestou než skrze nás. V nás potkává svět Boží lásku. Proto je přijetí Ducha svatého velká odpovědnost. Aby tuto lásku mohl v nás svět potkávat, musíme ji dát sami prostor, musíme nechat proměnit své já, aby nebylo nástrojem lidské vzpoury, ale chrámem Ducha svatého.

Vzkříšením Ježíšovým začíná nový věk, věk Boží milosti. Vzkříšením se stávají zřejmé Boží plány s člověkem, stává se zřejmá Boží tvář, která zve k obnově společenství Stvořitele a jeho stvoření. Je velká čest, že můžeme být součástí tohoto díla, můžeme pomoci šířit onu naději, která je tolik potřebná pro každý lidský život. Setkáním se Vzkříšeným a přijetím jeho slova vyslání a naplnění Duchem, to všechno dohromady rozsvěcuje světlo ve světě temnoty. Mění to naše životy, ve kterých již nemusíme tápat nad tím, zda se pustit za zavřené dveře, zda se otevřít a vydat do světa, který nám není příliš nakloněn. Nemusíme tápat, ale smíme nabýt jistoty, že přeci nerozhoduje naše síla či slabost, ale rozhoduje Boží moc. Ta dokázala vyvést z hrobu Ježíše, aby tak nachystala cestu i nám z našich hrobů, z našich zavřených místností, bezradných bludných kruhů. Možná vše kolem dopadá jinak, než jsme si představovali, hroutí se nejedna naše představa Božího království. Je to dobře, protože právě z takovýchto trosek vyrůstá pevná skála, na které Bůh staví náš nový život. V něm smíme poznávat, že nepatříme tomuto světu, ale přebývá v nás sám Bůh, jsme chrámem, který si zde postavil, aby se v něm setkával s tímto světem.

Pane Ježíši, dal jsi církvi svého Ducha, aby se tak mohla stát tvým nástrojem v tomto světě. Prosíme pracuj tak v nás, ať tvého Ducha v sobě nedusíme, ale necháme mu prostor, aby skrze nás vedl náš svět k věčnému životu.

Neděle 8.června 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pondělí, 29 Zář 2014 09:00 -

Amen.